

Преминуо владика Атанасије

Од посљедица вируса корона вечерас се у требињској Болници упокојио умировљени епископ захумско- херцеговачки и приморски Атанасије Јевтић.

Његово здравствено стање погоршало се прије неколико дана, а у болници се лијечио од 17. фебруара.

У Херцеговини је оставио неизбрисив траг. Биће сахрањен у манастиру Тврдош, а вријеме сахране биће накнадно саопштено.

Епископ Атанасије Јевтић рођен је у селу Брдарици, у шабачко-ваљевском крају, 8. јануара 1938. године.

Завршио је богословију у Београду 1958. године, у генерацији са митрополитом Амфилохијем и епископом Лаврентијем.

По завршетку богословије уписао је Богословски факултет у Београду, али је позван на одслужење двогодишњег војног рока у Подгорици и на Космету. По повратку из војске замонашио се у манастиру Пустини код Ваљева 3.

децембра 1960. године. Затим је, као сабрат манастира Троноше код Лознице, наставио и завршио студије на Богословском факултету у Београду у јуну 1963. године, наведено је на сајту Епархије захумско-херцеговачке и приморске.

За вријеме студија рукоположен је у чин јерођакона на Богојављење 1961. године, а на Успење Пресвете Богородице у свештенички чин.

У фебруару 1964. године одлази на Теолошку академију на Халку (Турска), гдје је остао до јуна исте године. Због тамошњих тешких политичких прилика прешао је у љето исте године на Теолошки факултет у Атини. Ту је одбранио докторску тезу из догматике на тему “Еклсиологија апостола Павла по Светом Јовану Златоустом”.

Послије тога остао је у Атини још годину дана, настављајући богословски рад углавном на изучавању Светих Отаца Цркве.

За вријеме четворогодишњег боравка у Атини, служио је као парохијски свештеник у атинској Руској цркви. У јесен 1968. прешао је у Париз на Богословски институт Светог Сергија, ради продужетка даљих богословских студија и изучавања француског језика. Послије проведене једне године изабран је за професора на Институту.

За четири године боравка у Француској опслуживао је, према потребама, православне парохије руске, српске, грчке и француске, а живио је у дому студената Института Светог Сергија. Током љета посјеђивао је Свету земљу, Србију и Грчку.

Вратио се из Париза 1972. године и од тада је на Богословском факултету СПЦ у Београду низ година предавао Историју хришћанске цркве, неко вријеме Историју српске цркве, а 1987. изабран је за редовног професора Патрологије. Бирао је за декана Богословског факултета у периоду 1980-1981. и 1990-1991. године.

У том периоду рада на Факултету, објавио је око двије стотине научних радова. Тада почиње да излази његово дјело “Патрологија”.

Доласком у Београд, брзо се укључио у културна кретања престонице, активним учешћем на бројним трибинама, гдје је својим отвореним иступањима, одличним познавањем теолошке и филозофске мисли, те својственом му ерудицијом и свестраношћу, задобио велике симпатије и подршку, нарочито омладине, у бројним дијалозима са апологетима

марксизма и материјализма. Позната су и његова реаговања у штампи (посебно у листу Православље, гдје је сматран за једно од првих пера), наводи се на сајту Епархије.

Истовремено, са професорским дужностима учествовао је и у буђењу успаване светосавске и косовске свијести, подсјећајући на озбиљност ситуације на Косову и Метохији, али и у другим српским земљама. Учествујући својим прилозима у прикупљању докумената и свједочанстава о новомучеништву, завјетовао их је будућим и садашњим генерацијама као документ времена и на тај начин враћао дуг пострадалим Србима и својој Цркви.

Такође, многобројне младе људе је својим примјером надахнуо и упутио на изучавање богословља и подстакао на ступање у свештенички и монашки чин... Својим пастирско-еклисијалним дјеловањем допринио је измирењу и превазилажењу раскола, а нарочито тзв. Америчког раскола, наводи се на сајту Епархије.

Од 1991. био је епископ банатски, а већ сљедеће године је изабран за епископа захумско-херцеговачког.

Током рата, помагао је народ, војску, сирочад, избјеглице, рањенике... обнављајући православну вјеру у Херцеговини крштавајући, причешћујући и просвећујући народ. Покренуо је и епархијски часопис "Видослов".

За првог ректора новоотворене Духовне академије Светог Василија Острошког у Фочи изабран је 1994. године.

Усљед тешке повреде вратних пршљенова 1998. године, замолио је Сабор епископа за разрешење од архипастирских дужности. На септембарском засједању 1999. усвојена је оставка и на његово мјесто изабран је епископ Григорије.

Владика Атанасије остао је у манастиру Тврдош крај Требиња. Послије тога, доста времена проводи на Косову и Метохији, нарочито од доласка НАТО трупа 1999. године, помажући тамошњем епископу и страдалном народу.

Током 2001-2002. године провео је осам мјесеци у Јерусалиму изучавајући јеврејски језик ради превода Светог писма Старог завјета на српски и упознавајући боље Свету земљу, као и служећи у Јерусалимској патријаршији.

По повратку из Јерусалима, Сабор га је послао као испомоћ обољелом

епископу Жичком Стефану од јуна 2002. до маја 2003. године.

По повратку из Жиче, радио је у Манастиру Тврдош превод Светог Писма са јеврејског и грчког, повремено писао текстове или држао предавања. За вријеме погрома Срба на Космету 2004. године био је свих тих дана присутан са страдалним народом, свештенством и монаштвом...

Епископ Атанасије је посебно као јеромонах био учесник многих домаћих и међународних научних скупова из области црквене историје, теологије, филозофије и хришћанске културе. Истовремено је сарађивао у многим црквеним и световним публикацијама код нас и у иностранству.

Аутор је бројних књига, студија, чланака, огледа и бесједа на више свјетских језика. Преводио је са старогрчког, старословенског и других језика.

Његови богословски, антрополошки, патролошки, црквено-историјски радови залазе у све периоде историје Цркве и обухватају скоро сва важнија питања православног библијско-светоотачког богословља.

Литерарни теолошко-филозофски радови и иступања епископа Атанасија добила су и званичну потврду избором у Удружење књижевника Србије. Објавио је више десетина књига.